

εἶχε πάντοτε ἔμπροσθέν της τὸ ἀποταχυνό της ὄνειρο, καὶ ἅμα εἶδε τὸ ὀρθολίθι τὴν ἔπιασε χαροτρομάρα· κατόπιν ἀκολούθησε βιαστικὰ τὸν δρόμον της ὅσο ποῦ ἔφθασε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος· ἐξυπολύθη, ἐδιάβηκε τὴν θάλασσαν, ἐσκαρφαλώθη μὲ κόπον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, καὶ ὡς ἂν φροντισμένη τὸν ἐξέταζε ὅλον τριγύρω, τὸν ἐπασπάτευε καὶ ἔχωνε τὰ χέρια εἰς ὄλαις ταῖς μεγάλαις μικραῖς χαραμάδαῖς· κατόπιν συχνοκινῶντας τὴν κεφαλὴν ἀνέβη ἔως εἰς τὴν ζώνην τοῦ βράχου· ἐκεῖθε ἐγύρισε τὰ μάτια της ὡς ἂν γὰρ νὰ ὑπεροκυττάξῃ τὴν πλάσιν, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν καὶ τὰ κατὰ χλωρα πλάγια μὲ τὰ ἐλαιόδενδρα, ἵπου εἰς ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἔτρεμαν ὅλα μὲ τὰ φύλλα τους καταχρυσωμένα ἀπὸ ταῖς πορφυραῖς ἐτοιμόθυσταῖς ἀκτίναῖς τοῦ Ἥλιου! — καὶ τότε ἐξαφνα εἰς τὸν ἀσυγνέφιαστον γύρον, ὅπου ἀνταμόνονται θάλασσα καὶ οὐρανός, ἐφανερώθη κανσπίτια, ἐκκλησίαις, κωδωνοστάσια, πύργοι, ὅλα λευκότετα, ὡς νὰ εἶχε αὐτοῦ σηκωθῆ θεόπλαστη παραθαλάσσια πολιτεία, νὰ δώσῃ ζωὴν,

καὶ ὄρια εἰς ἐκεῖνα τὰ ἔρημα καὶ ἀτελεύτητα πλάτη τῆς θαλάσσης.

Ὡστόσο ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου εἶχε βουλήσῃ, καὶ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφαίνετο τὸ ὀλοστρογγυλοὸμοίωμα τοῦ μεγαλωμένου, ἀλλὰ ἀπὸ ἀκτίνας ὀρφανό, ὥστε ἡ δυστυχημένη ἡμπόρεσε ὑστερη φορὰ ν' ἀναπαύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς ἐκεῖνην τὴν σκιὰν τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, ἐνῶ εἰς ὅλον σχεδὸν τὸν οὐράνιον θόλον ἐλαμποκοπούσαν τ' ἀστέρια. Τὰ ἡμερινὰ πουλιὰ εἶχαν ὅλα ἡσυχάσῃ εἰς ταῖς φωλιαῖς τους καὶ εἰς τὰ δένδρα, τὰ νυκτοπούλια ἔσχιζαν πανταχοῦ τὸν σκοταδερεὴν ἀέρα μὲ τὸ νεκρὸ τους φτερούγιασμα, καὶ μόνον ἀκούετο ὁ ἀδιάκοπος τακτικός ἀναστεναγμός τῆς θαλάσσης. Ἡ Μαρία ὀλόρθη εἰς τὸν βράχον ἔβγαλε μέτ' ἀπὸ τὸν κόρπον της τὸ γράμμα τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ἐφίλησε καὶ ἔκαμε τρεῖς φορὰς τὸν σταυρὸν της· ἀκούσθη ἓνα τρελλὸν χασκόγελο, κ' εὐθὺς κατόπι κάτω ἀπὸ τὸ ὀρθολίθι ἔνας βρόντος· τὴν ἀκόλουθην αὐγὴν ψαράδες εὗρηκαν βγαλμένο εἰς τὴν ἀμμουδιὰ τὸ σῶμα τῆς Μαρίας.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ Π Ο
Α Ν Δ Ρ Ε Ο Υ Δ Ω Ρ Η
Συνέχεια, ἴδε σελ. 332

Διὰ τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνη συγλήτῃ τῇ φωνῇ, ἐφευρίσκει τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ μᾶς κάμῃ νὰ χάσωμεν τὴν μνήμην, διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἀπέναντί μας. Τίς οἶδε δέ;... ἔσως καὶ τὸ ἐλπίζει, διότι μὲ ὅλην τὴν τὴν μεγάλην μάθησιν ὑποπίπτει πολλάκις εἰς προλήψεις γελοίας καὶ παιδιωίδεις. Ἄν θέλῃς δὲ νὰ μὲ πιστεῦσης, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς μάγος μᾶς ἐξαγάγῃ ἀπ' ἐδῶ, θὰ τὴν χάσωμεν πραγματικῶς τὴν μνήμην! δηλαδή οὐδέποτε θ' ἀνακοινώσωμεν εἰς ψυχὴν ζῶσαν τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἀπεκαλύψαμεν τόσον ἀκουσίως!...

— Ἡ γενναίφρων αὕτη ἰδέα εἶνε ἀνατᾶξιν σοῦ, φιλιτάτη μου!... Ἡ γύμνη σου λοιπὸν εἶνε ὅτι πρέπει νὰ υποβληθῶμεν εἰς τὴν τελετὴν ταύτην;

— Ἐκτός ἂν διαβλέπῃς κανὲν ἄλλο μέσον, ὅπως ἐξέλθωμεν τοῦ φοβεροῦ τούτου υπογείου.

— Φεῦ!... κανὲν μέσον δὲν ἠδυνήθηεν ν' ἀνεύρω. Τέλος πάντων ἀφοῦ ἀρκεῖται εἰς αὐτὴν τὴν ἀγυρτεῖαν, δὲν βλέπω ὅτι θὰ πάθωμεν τίποτε σοβαρόν, ἂν υποβληθῶμεν εἰς αὐτήν...

Παρεκτός τούτου, παρετήρησεν ἐμφρόνως ὁ Γαργαρίδης, ἂν μείνωμεν ἐδῶ, θὰ χάσωμεν κἄτι τι πολυτιμότερον ἀπὸ τὴν μνήμην, θὰ χάσωμεν τὴν ζωὴν...

(1) Τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Fata Morgana, μᾶς ἔτυχε νὰ παρατηρήσωμεν ἀπὸ τὸ Βουνὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδοῦρου (Γαρούνας), εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Νήσου. ὅθεν φαίνεται ἡ Ἀδριατικὴ Θάλασσα.

— Βεβαίως. Τότε λοιπὸν ἀμφότεροι φρονεῖτε ὅτι πρέπει νὰ δεχθῶμεν;

— Νομίζω ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἀλλέως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ὁμολογῶ, ἀρκεῖ νὰ εὕρεθῶ πάλιν ὑπὸ τὸ ἀγαθὸν φῶς τοῦ Μίθρα, ὅπως λέγουν αὐτοί, καὶ ὀλίγον μὲ μέλει ἂν διατηρήσω ἢ ἂν ἀπολέσω τὴν μνήμην μου... μολοντί ἔχω τεραστίαν τοιαύτην. Δὲν βλέπω εἰς τί μ' ἐχρησίμειυσεν ἔως τώρα ἡ μνήμη ὅπως εὐήμερήσω!... εἶπεν ὁ Γαργαρίδης ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Ὁ κύβος ἐρρίφθη λοιπὸν! εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

Ἐπλησίασαν πάλιν εἰς τὸν βωμόν.

— Γκουσά-Νισίν, εἶπεν ὁ Κερδίκ, δεχόμεθα τὸν ὄρον, τὸν ὅποιον μᾶς ἐπιβάλλεις... Ἄλλ' ἐπίτρεψέ μοι νὰ σ' ἐρωτήσω πρότερον τί ἐννοεῖς ὅτι «θὰ μᾶς κάμῃς νὰ χάσωμεν τὴν μνήμην;»

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τοῦ μάγου συνεσπίασθησαν ἀλγαινῶς καὶ νέα λάμψις ἐξηκοντίσθη ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

— Μὴ ἀνησυχῆς, Φράγκε, εἶπε μετὰ βραχεῖαν σιγὴν καὶ μετὰ παραδόξου βλέμματος. Θὰ σοῦ ἀπομείνῃ ἀρετὴ μνήμη διὰ τὰς πράξεις σου... Ἄλλὰ δὲν πρέπει—δὲν θέλεις σὺ, ὦ Μίθρα!—εἰς καὶ μόνος θνητὸς ἐκτός τοῦ μεγάλου ἱερέως καὶ τῆς κόρης του νὰ γινώσκῃ τὰ μυστήρια τοῦ ἀγιαστηρίου σου... Ἐπὶ ἀπολέσης τὴν μνήμην σου, νέε, ὡς πρὸς πάντα τὰ συμβάντα ἀπὸ τῆς καταβάσεώς σου διὰ τοῦ Γκούλ-Ἐκ.

θὰ λησμονήσης καὶ αὐτὴν τὴν θέσιν τοῦ φρέατος. Ὅλον τὸ διάστημα, τὸ ὅποιον παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἀπαισίας στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ ὠδήγησα ἐκεῖ, θὰ εἶνε διὰ σὲ ὡς νά μὴ ὑπῆρξέ ποτε !..

Ὁ μάγος διεκόπη καὶ ἔθλιψε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ μέτωπόν του μετὰ βυθῆος στεναγμοῦ. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὄξυ ἄλγος συνετάρασσε τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ βλέμμα, ὅπερ προσήλου ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ Μαυρικίου καὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἐξέφραζε μεγάλην ὀδύνην. Ἐφαίνετο οἶον εἰ λαλῶν μετὰ λύπης· οἱ λόγοι ἐξήρχοντο βραχεῖς καὶ διακεκομμένοι ἐκ τῶν χειλέων του, ὡσεὶ πρὸς τὴν θήλησίν του.

Καὶ οἱ παρεστῶτες ἐφαίνοντο ὡσαύτως κυριευόμενοι ὑπὸ θλίψεως· πάσα αὕτη ἡ σκηνὴ ἀπέπνεεν ἀπαισίαν ἐντύπωσιν καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀλλοπροσύνης ἢ ἐξωγραφημένη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ μάγου ἐνεποίει εἰς τὰς καρδίας τῶν νεανίδων ἀκούσιον παγερὸν τρόμου.

— Μάγε, εἶπε τέλος ὁ Μαυρικός με φωνὴν σοβαρὰν, σοῦ εἶπα ὅτι δεχόμεθα. Δὲ δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἐπὶ πλέον βλέπων τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τὴν εὐγενῆ σου ἐγγονὴν εἰς τὸ βῆθος τοῦ τάφου τούτου. Σῶσέ τας λοιπόν !... Ἄτυχεῖς νεάνιδες !... Δὲν τὰς ἐξώθησεν αὐτὰς ἔως ἐδῶ ματαῖα περιέργεια... Κατῆλθον εἰς τὸ βράθρον ὑπακούσασαι μόνον εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς ἀγαθῆς τῶν καρδίας. Εὐσπλαγγίσου αὐτάς, Γκουσά-Νισίν, καὶ ἐνθυμήσου τί σοῦ πρότεινα τὴν πρώτην στιγμήν... μένω ἐδῶ ἐγώ, εὐχαρίστως θυσιάζω τὴν ζωὴν, ἂν πρόκειται ν' ἀπολυτρώσω τὴν ἰδικήν των.

Ὁ μάγος ἐφρικίασε καὶ ἔκυψε κίνημα ἀπελπισίας, ὡσεὶ ἀποκρούων τοὺς λόγους τοῦ νέου.

— Σιώπα, σιώπα !... ἀνέκραζε. Θὰ ἐξέλθετε ὅλοι, ὅλοι !... Σοὶ τὸ εἶπα, ὑπακούσατε εἰς τὸ πεπωμένον !... Χάσατε τὴν μνήμην !... Ἄσεβεῖς !... ἐμάθατε μυστηρια φοβερά !... Ἄς ἐξαλειφθοῦν !... ἄς ἐξαλειφθοῦν διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν μνήμην σας !

— Πάτερ, εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν αἴφνης ἡ Λεϊλά μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, θὰ ὑποβάλῃς καὶ ἐμεῖς εἰς αὐτὴν τὴν τελετὴν. Τὸ ἀπαιτῶ ! Ἄν συγκατατεθῆς νὰ ὑποβάλῃς καὶ ἐμέ, τὴν κόρην σου, τότε εἶνε σημεῖον ὅτι ἡ τελετὴ εἶνε ἀκίνδυνος, διότι ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου μετώπου τῆς Λεϊλᾶς ἐπαναπαύεται ἡ ἐλπίς τῆς γενεᾶς σου. Ἄς ἀπολέσω καὶ ἐγὼ τὴν μνήμην, μεγάλῃ Μοβέδ ! Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ συμμετάσχω καὶ ἐγὼ τῆς τύχης των, θὰ ἐπιτρέψω ὅπως οἱ φίλοι μου ὑποστῶσι τὸν ὄρον, τὸν ὅποιον ἐπιβάλλεις εἰς αὐτάς.

Ὅρθοι ἀπέναντι ἀλλήλων ὁ πρεσβύτερος καὶ ἡ νεάνις διεσταύρωσαν τὸ βλέμμα τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν των, ὄξυ ὡς αἰχμὴν ξίφους. Ἄλλὰ καίτοι

ὁ γέρον ὠχρίασε καὶ πάλιν, οὐχ' ἤττον δὲν ἐκάμφθη ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος.

— Ἔστω τέλος κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου ! εἶπε τέλος βραδέως. Θὰ ὑποστῆς τὴν κοινὴν τύχην, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς, ὦ εἶνις. Ἀπόλεσε καὶ σὺ τὴν μνήμην, Λεϊλά !.. Λησμόνησε ὅτι ἡ χεὶρ σου ὠδήγησε τοὺς ξένους εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων !... Εἶθε ἡ ἀνάμνησις τοῦ σφάλματός σου νὰ ἐξαλειφθῆ, ὅπως παροδικὸ ἔγχοσ βήματος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς κινητῆς ἄμμου τῆς παραλίας. Λησμόνησε, τέκνον μου !... Διατήρησε μόνον τὴν μνήμην τῆς δόξης τῆς γενεᾶς σου καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ, ὃν ὑπηρετεῖς !..

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ μάγος ἐξέτεινε μετὰ κίνημα πλήρες μεγαλείου τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἥτις ἔκυψε τὸ μέτωπον καὶ ἐπανῆλθε κλονιζομένη πλησίον τῆς Αἰκατερίνης.

Ἡ δεσποινὶς Κερδὶκ ἔσφιγξε μετὰ συγκινήσεως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν φίλην τῆς. Ὡς ἐκ τῆς θορυαλέας τῆς προσπαθείας ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν πάππον τῆς ἢ Λεϊλά εἶχεν ὠχρίασει καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον πλησθῆ δακρύων. Αἱ δύο νεάνιδες αἱ τόσον θορυαλέαι μέχρι τοῦδε ἡσθάνοντο ἤδη ἑαυτάς παραλυομένας ὑπὸ ἀορίστου τρόμου, καὶ φοβερά ἀλλ' ἀνέκφραστος ὑπόψια περὶ τῶν προθέσεων τοῦ πάππου τῆς ἔσφιγγεν ἐπωδύνως τὴν καρδίαν τῆς Λεϊλᾶς.

Ἐν τούτοις ὁ μάγος Μοβέδ ἔλαβεν ἕκ τινος γωνίας τοῦ ἀδύτου γιγαντιαῖον διαβήτην. Μετὰ τὴν αἰχμὴν του ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡμικύκλιον πρὸ τοῦ βωμοῦ καὶ ἐπὶ τῆς χαραχθείσης γραμμῆς διέταξε νὰ γονυπετήσουσιν ὁ Μαυρικός, ἡ Αἰκατερίνη, ἡ Λεϊλά καὶ ὁ Γαρφαρίδης.

Ἀνέλαθε τότε ἀσυνήθη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ἐπισημότητα ἦθος. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε μεταμορφωθῆ, τὸ βλέμμα του ἡστραπτεν ὡς τὸ τοῦ αἰετοῦ. Ἦρπασε τὸν φανὸν τῆς Λεϊλᾶς, φανὸν ἀνηφθέντα παρ' αὐτῆς διὰ τοῦ ἱεροῦ πυρός, τοῦ διατηρουμένου εἰς τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου, καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ ἀργυροῦ τρίποδος, ὃν ἔλαβεν ἀδιστακτικῶς ἐκ τῆς αὐτῆς γωνίας τοῦ βωμοῦ Ἄπο χρυτῆς πυξίδος, ἣν ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του, ἔλαβε δραχμίδα κόνεως, ἣν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ πυραίνου, σκεπάζων ἅμα τὸ στέμα διὰ μιᾶς ἄκρας τῆς ἐκ μουσελίνης κιδάρεως του. Φλόξ ἐρυθρὰ ἀνεδόθη καὶ καπνὸς ελαφρὸς, εὐωδία ἔχων παράδοξον καὶ ζαλιστικὴν ἐσχηματίσθη ἐλικαιοειδῆς καὶ ἀνῆλθε βραδέως πρὸς τὸν θόλον. Ὁ μάγος ἐψιθύριζε λέξεις ἀκαταληπτους εἰς ὅλους καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Λεϊλά.

Ἐλαβε τὴν ἀργυρὴν κλεῖδα καὶ ἤνοιξε τὸ εἰς τὸ μέτον κιβώτιον.

Μετὰ κίνημα βραδύ καὶ μεγαλοπροεπὲς ἀνύψωσε τὸν ἐκ πολυτίμων λίθων ἥλιον, ὅστις ἐράνη στερεωμένος ἐπὶ μακροῦ καὶ εὐλυγίστου στελέχους χρυσοῦ ἔνωθεν τοῦ κιβωτίου. Κύπτων κατόπι

εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου ἡ μάγος ἐξήγαγε συσκευὴν παράδοξον, ἀνταυγαστήρας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀγγεῖα κερατοειδῆ, μακροὺς σωλῆνας ἐκ στιλπνοῦ χάλυβος. Ἐχειρίσθη πρὸς στιγμὴν τὰ διάφορα ταῦτα ἀντικείμενα, καὶ εὐθέως φῶς μέγα καὶ ἀπαστράπτον ἐφώτισεν ὅλον τὸ ἄδυτον.

Εἰς τὸ κέντρον μὲ λάμπην λευκὴν, σφοδρὴν ἀπῆστραπτεν ὁ ἐκ τιμαλφῶν λίθων ἥλιος. Ὁ κεντρικὸς ἀδάμας ἐξέπεμπε πυρίνας ἀκτῖνας, ἀντανακλωμένας μυριάκις ὑπὸ τῶν πέριξ αὐτοῦ μυριάδων ἀδαμάντων. Οἱ σάπφειροι ἐξηκόντιζον φλόγας κυανᾶς, οἱ θυθρακес, οἱ σμάραγδοι, τὰ τοπάζια, οἱ ἀμέθυστοι, οἱ βήριλλοι ἔλαμπον, ἥστραπτον, ἐφεγγασθόλου καὶ ὅλη ἐκεῖνη ἡ λάμψις συνεχέστερος εἰς μίαν μεγάλην καὶ φωταυγῆ. ἦτις ἡ νάγκασε τοὺς θεατὰς νὰ κλείσωσι τὰ βλέφαρα διὰ νὰ μὴ τυφλωθῶσιν.

Ὁ μάγος ὄρθιος παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ, μὲ τὴν ὄβιν ἐστριμμένην πρὸς τοὺς παρεστῶτας διεγράφετο ἀμυρῶς ὡς σκιὰ ἐν τῷ

μέσῳ τοῦ φωτεινοῦ καὶ ἀπαυγαζόντος κύκλου.

Περίεστριφε βραδέως πέριξ τῆς κεφαλῆς του ὑπερμεγέθη ὀπάλλιον, ἔχον λάμπην ἡμερον καὶ ἐπέβαλλεν ἐνταυτῷ ὡς ἰσοδύλου ὄψεως. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ λίθου τούτου ἦτο κεχαραγμένη ἡ ἐλληνικὴ λέξις ΑΒΡΑΞΑΣ, ἥς τὰ ἑπτὰ γράμματα προστιθέμενα κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἀξίαν ἐκάστου ἀποτελοῦσι τὸν μυστηριώδη καὶ ἀστρονομικὸν ἀριθμὸν 365. Πέριξ τοῦ ὀπαλλίου ἥστραπτον ἕτεροι λίθοι, ὅπως ἐπίσης δι' ἄλλων λίθων πολυτίμων ἦτο ἐστρωμένον καὶ τὸ βᾶθος τοῦ κιβωτιδίου.

Ὁ μάγος συνώδευε τὸ μεγαλοπρεπές του κίημα δι' ἄσματος μελοπομένου ταπεινῆ τῆ φωνῆ,

φλαμωδίας μονοτόνου, ἥτις ἐνέπνεεν εἰς τοὺς παρεστῶτας καταπληκτικὸν λήθαργον.

Ἐνῷ ἀντήχει ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ μάγου, εἰκότιες ἀναρίθμητοι, παράδοξοι, ἄμορφοι σχεδὸν ἐγεννῶντο εἰς τὸ πνεῦμά των. Ἐνόμιζον ὅτι περιίστανται εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν κόσμων. Ἐβλεπον ἀναφανισμένην τὴν βλάστησιν εἰς τὴν γῆν. Τὰ μεγάλα ἐξαφανισθέντα ζῶα, τὸ μαμούθ, τὸ μεγαθήριον, οἱ λεπτοὶ ὄφεις οἱ φέροντες

κεκοσμημένους πόδας, τὰ ζῶα τὰ λησμονηθέντα τῆς πρώτης πλάσεως εἰσποῦν ἢ ἀνεπήδων ἐξερχόμενα ἀπὸ τὴν πρώτην ἰλύν. Ἐνόμιζον ὅτι ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἄβυσσον καὶ ἔβλεπον ἐκεῖ συνταρασσόμενα ἄγνωστα τέρατα... παραφερόμενοι δὲ εἶτα ακαριαίως εἰς τὸ κενὸν διάστημα τοῦ αἰθέρος ἔβλεπον ζωογονουμένους τοὺς ἀστέρους καὶ περιστρεφόμενους ὑποκάτωθεν των.

Κρότος τις δὲ παρόμοιος μὲ τὸν τῶν κυμάτων τῶν συντριβομένων εἰς τὴν παραλίαν, παρεμφερῆς μὲ τὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ βάθος μεγάλων κογχυλῶν ἐπλήρου βαθμηδὸν περισσότερον τὴν ἀκοήν των

ΔΥΟ ΑΝΘΗ

καὶ ἀνήρχετο μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου των.

Μὲ τὰ ὄμματα διεσταλμένα, μὲ τὸ πρόσωπον πεδιλνὸν πάντες ἔβλεπον, χωρὶς νὰ δύνανται ν' ἀποσπᾶσωσι τὸ βλέμμα των ἀπὸ τὸν ἐκ πολυτίμων λίθων ἥλιον. Καὶ ἡ κίνησις τοῦ μάγου καθίστατο ὀλονὲν εὐρυτέρα· τὸ ἀνάστημά του ἐφαίνετο μεγεθυνόμενον καὶ ἀνυψούμενον μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ θόλου διὰ μέσου τῆς ἐλαφροῦς ἡμίχλης τοῦ κυανοῦ καπνοῦ, ὅστις ἐξήκολούθει ν' ἀναθρώσκη κατὰ λεπτὰ καὶ εὐώδεις ἕλικας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος ἀπῆστραπτον ὅσον καὶ οἱ σάπφειροι οἱ περιστρέφοντες τὸ μαγικὸν ἄστρον· τὸ πρόσωπόν του καὶ αἱ χεῖρές του ἐφάνιντο διὰ τοὺς θεατὰς μεταμορφούμεναι καὶ ἀπαστράπτουσαι ὡς οἱ ἀδάμαντες.

Ποῦ ἦσαν; Ἦτο ὄνειρον; ... Ποῖον ἦτο τὸ ὄν ἐκεῖνο μὲ τὰς κυκλικὰς κινήσεις του, μὲ τὴν πένθημον καὶ παγερὰν φωνὴν του;

Ἡ Λεϊλά θηέλησε νὰ καταβάλλῃ προσπάθειάν τινα, ὅπως ἀποσείσῃ τὴν νάρκην ἐκείνην.

— Πάτερ!... σταμάτησε!... φθάνει!... ἐπιθύρισε μὲ φωνὴν συντετριμμένην, τείνουσα τὸν βραχίονα πρὸς τὸν μέγαν ἱερέα.

Ἄλλὰ κλονισθεῖσα καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔμεινε ἀπνοῦς, ἀναίσθητος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ Αἰκατερίνη κατέπεσε πλησίον τῆς, ὁ δὲ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γαργαρίδης ἴσταντο ἀκίνητοι μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ θελωδὲς. Ὑπνος ἀκατανίκητος τοὺς ἐβάρυνεν. Εἰς μάτην ὁ Κερδικὸς ἤθελε ν' ἀντισταθῆ, νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθέραν χοῆσιν τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων. Δύναμις ἰσχυροτέρα αὐτοῦ ἐνήργει καὶ ὑπέκλυπτεν ἀκουσίως. Ὅλίγα λεπτά μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν γοητειῶν τοῦ μάγου οἱ δύο ἄνδρες καὶ αἱ δύο νεάνιδες ἦσαν βεθυθισμένοι εἰς τὰ σκότη μαγνητικῶν ὕπνου.

Εὐθὺς ὡς ὁ Γκουσά - Νισίν τοὺς εἶδεν ὄλους ἀκινήτους ἐν ὑπνωτικῇ καταστάσει, ἔπαυσε τὸ ἔγγρα καὶ τὰς κινήσεις του.

Βαδίζων σπασμωδικῶς ἐπλησίασεν εἰς τὸν κύκλον, ἔνθα ἔκειντο. Ἐπειτα, χωρὶς νὰ φροντίσῃ κἀν νὰ κλείσῃ τὸ κιβωτίδιον ἀλλ' ἀφίνων νὰ λάμπῃ καὶ ν' ἀκτινοβολῇ ὁ μαγικὸς ἥλιος ὑπὸ τὸ συγκεντρωτικὸν φῶς τῶν ἀνταυγαστήρων, ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς Λεϊλάς.

Ἀνεγείρων τὴν νεάνίδα ὡς πτερόν ὁ προσβύτης ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ ἀδύτου, χωρὶς νὰ ρίψῃ οὔτε κἀν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἄλλων, οὓς κατεδίκαζεν εἰς θάνατον.

Βαίνων μὲ βῆμα εὐσταθὲς καὶ ἀσφαλὲς διὰ μέσου τῶν σπειρῶν τοῦ λαβυρίνθου ἔφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τὴν ἀνευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μαυρικίου. Διήλθε τὸ ἐπιστημονικὸν μουσεῖον, ἔφθασεν ἀδιστάκτως εἰς τὸν κινήτῶν λίθον, τὸν ἀνήγειρε, διήλθε διὰ τῆς ὀπῆς καὶ τὸν κῆκε νὰ ἐπαναπέσῃ μετὰ πενθίμου καὶ παρατεταμένου κρότου. Διήλθε τὰς στοὰς μὲ τὸ αὐτὸ ταχὺ βῆμα, χωρὶς νὰ φαίνεται ποσῶς ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ φορτίον ὅπερ ἔφερεν. Ἡ λυθεῖσα μακρὰ κόμη τῆς λιποθύμου νεάνιδος ἐσάρανε τὸ ἔδαφος, ἐξεγείρουσα τὸν προαιώνιον κοινοστῶν.

Ὁ ἄγχιος προσβύτης ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ μὲ τὴν ὄψιν αὐστηράν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσηροῦς.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τοῦ ναοῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τοῦ χεῖλους τοῦ φρέατος τοῦ Γκουλ - Ἐκ, φέρων πάντοτε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἀναίσθητον Λεϊλάν.

Τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς χλόης. Ἀφίσας τότε τὴν βαρεῖαν πλάκα τοῦ στομίου νὰ ἐπαναπέσῃ,

ἔκυψε καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου ἐργαλεῖόν τι μὲ ὀξεῖαν αἰχμὴν ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ λίθου χρακτῆράς τινας μυστηριώδεις.

Εἶτα ἀνεγειρόμενος ἀνέλαβε τὸ φορτίον του καὶ χαιρετῶν διὰ τῆς κεφαλῆς τὴν σελήνην, ἀνατείλασαν ὠχρὰν καὶ θεβλομένην κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν ἠρίζοντα, ἐξηκολούθησε μὲ βῆμα βαρὺ τὴν πορείαν του πρὸς τὸν Πύργον τῆς Σιγῆς.

Ἐπειτα συνέχισα

X

Ὁ ΓΕΡΑΙΣΤΟΣ

Ὀδοιπορικὴ ἀνάμνησις

«Γεραϊστός δ' ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν οὐκ εἴρηται μὲνηται δ' ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτοῦ:

ἔς δὲ Γεραϊστόν

Ἐννύχια κατὰγοντο.

καὶ δηλοῖ διότι τοῖς διαίρουσιν ἐκτῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐπικαίριος κείται τῷ Σουνίῳ πλησιάζον τὸ χωρίον ἔχει δ' ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημῶτατον τῶν ταύτη καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον». (Στραβ. J. c. 447).

Δὲν εἶνε ἀπίθανον εἰς τὰ ὦτα πολλῶν Ἑλλήνων πρώτην ταύτην φοράν νὰ ἤχη τὸ ὄνομα Γεραϊστός. Καὶ τοῦτο διότι ὀλιγώτερον πάντων ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες γινώσκουμεν τὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα τοὺς ἀρχαίους τόπους καὶ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα αὐτῆς. Ἐφ' ᾧ ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσω εἰς πολλοὺς γνωριμώτερον τὸν πολὺν τὸ πάλαι Γεραϊστόν, προσέβην εἰς τὴν σκέψιν νὰ περιγράψω ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις τὴν εἰς αὐτὸν κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς ἐκδρομὴν μου, ἃν καὶ δὲν συνειθίζω νὰ καταστρώνω ἀπομνημονεύματα καὶ νὰ ἐκθέτω ἐντυπώσεις ταξειδίων καὶ ἐκδρομῶν.

Ἐκ Καρύστου τρεῖς συνοδοιπόροι ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν Γεραϊστόν καὶ τὴν Γεραϊστιάν ἄκραν. Ἰπεψύσαντες ἡμῶν, τῶν μόνων καταλλήλων διὰ τοὺς τραχεῖς ἐκεῖνους τόπους, λίαν πρῶτ' ἀπήλθομεν διευθυνόμενοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς Καρύστου συγκομιζόμενοι μεθ' ἡμῶν τὰ ἀναγκαϊότατα τῶν ἐπιτηδείων διὰ τὴν ὀδοπορίαν.

Ἡ ὁδὸς καίπερ τραχεῖα εἶνε εὐάρεστος, διότι κάτωθεν αὐτῆς ἐκτείνεται ἡ γαλακτὴ θάλασσα μετὰ λαμπρῶν κολπίσκων. Ἄλλ' ἐν ὅσῳ ἐχωροῦμεν ἢ ἔλλειψις δένδρων καθίστα δυσχερῆ καὶ κοπιώδη τὴν πορείαν, μέχρις ὅτου χάριν ἀναύχης μετὰ μίαν καὶ ἡμισίαν ὥραν ἐπέξυσεν παρὰ μέγαν πλάτανον, ἡ παρ' ὃν ἄφθονον ἔρρεε τὸ ἄριστον τοῦ Πινδάρου ποτόν, τὸ ὕδωρ.

Μετ' οὐ πολὺ ἐξηκολούθησαμεν τὴν πορείαν ἐλάχιστα ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἐνοχλούμενοι, μολοντί ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει, διότι ἄνεμος οὐχὶ σφοδρὸς διαπνέων μᾶς ἀνεκούφιζε. Μετὰ μίαν δ' ὥραν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πλατάνου καὶ τῆς κρήνης ἐσταθμεύσαμεν πάλιν εἰς τι ρεῦμα, ἔνθα